

5. fejezet - Nemzeti ünnep

Akorán elköltött, ezúttal sült lepényhalból álló vacsora után a fiatalok ismét meglátogatták Thort az istállóban. Egyedül Hermione állt néhány percig tanácstalanul az ajtóban, amíg Piton egyértelműen kifejezésre nem juttatta, hogy nem tart igényt a lány segítségére a kutatásban.

A lány kissé csalódottan követte barátait, akik hamar letelepedtek a szalmáján heverő lovacska mellé. Az állat láthatóan örült a társaságnak, ami nem is csoda, hiszen Ginny nekilátott kifésülni a sörényét, amit a paci boldog szuszogással díjazott.

Az estét azzal töltötték, hogy kitárgyalták az utazás eseményeit. A legizgalmasabb témát természetesen Ulla Piton iránt tanúsított feltűnő viselkedése, és Pandora szomorú története szolgáltatta.

- Mit gondolsz Harry, ha megtaláljuk Malfoyékat asszisztálnunk kell Pitonnak az eskü megtörésében? - kérdezte Ron.

- Nem hiszem, hogy elvárna ilyesmit, ennek ellenére szándékomban áll segíteni neki, amiben csak tudok - felelte a fiú. - Megérdemli, hogy megszabaduljon egy ilyen tehertől.

- Komolyan mondd, hogy részt akarsz venni benne? - rémüldözött Hermione. - Ezek sötét varázslók, akik olyan elvetemült módszereket használnak, mint Voldemort!

- Természetesen rész kívánok venni benne. Éppen ezért készülök aurornak!

- Nem kedvelem Pitont, de ha Malfoyékról van szó, még én is szívesen segítek neki - csatlakozott hozzá Ron.

- Ginny, te semmit nem szólsz? Hagyod, hogy ezek az ütődöttek megölessék magukat? - háborgott tovább a lány.

- Hermione, én megbízom Harry ítélőképességében, és remélem, hogy Ronnak is megjött már az esze - válaszolta Ginny. - Pitonnál jobban senki nem ismeri a halálfalók módszereit, és biztos vagyok benne, hogy már csak a saját érdekében sem kockáztatná Harry biztonságát.

- Na, igen. A másik eskü - jegyezte meg fanyalogva Harry. - Úgy mondd, mintha ez lenne az életbiztosításom.

- Mi az az életbiztosítás? - értetlenkedett barátja, akinek fogalma sem volt az ilyen mugli találmányokról.

Amíg Hermione elmagyarázta a dolgot a két aranyvérű varázslónak, megfélekeztek a kényes kérdésről.

- Szerintetek meddig maradunk itt? - váltott témát Ron, miután betekintést nyert a biztosítás fogalmába.

- Néhány napig biztosan eltart a kutatás - felelte Harry. - Azután, ha minden jól megy, egyszerűen felnyalaboljuk Pandora jegyzeteit, és hazamegyünk.

- Még csak ma érkezünk. Máris mehetnének van? - faggatta bátyját Ginny.

- Ha te szívesebben alszol az istállóban, cserélhetünk - morogta Ron.

- Még senki nem halt bele, hogy pár napig szénában aludt.

- Hermione, meg tudnád oldani, hogy nálatok alhassunk a padlás helyett? - kérdezte reménykedve barátnőjét Ron, eleresztve a füle mellett húga feleselését.

- Megkockáztatnád? - kérdezett vissza kihívóan a lány.

- Piton biztos, nagy balhét csapna - ellenkezett Ginny, Harry oldalának dőlve.

- Az egyik kikötése az volt, hogy a lányoknak külön szobában kell aludniuk - közölte Harry.

- Nem tudom, mit képzelsz magáról! - csattant fel Ron. - Mindannyian nagykorúak vagyunk, és semmi köze hozzá, hogy mit csinálunk!

- Ez igaz. Mégis biztos vagyok benne, hogy ha akarja, meg tudja keseríteni az életünket - ellenkezett Hermione. - Emlékezz csak rá, mit művelt velünk hat éven keresztül!

- Mostanában egészen normális. Szerintem kár lenne elrontani - jegyezte meg Harry.

- Veled talán az, de engem ugyanúgy utál és szekíroz, mint azelőtt - mérgelődött Ron. - Azért tehetnénk egy próbát, ha már biztosak vagyunk benne, hogy lefeküdt...

- Rendben van. Ha éjfélig kibírod ébren, gyertek be. Minden varázslatot leveszek az ajtóról, amit csak tudok - egyezett bele végül Hermione.

- Azért ti is ellenőriztétek, mielőtt kipróbáljátok! - figyelmeztette őket Ginny, majd hosszas búcsúcsókba bonyolódott kedvesével, mintha legalábbis a világ végére indulnának a szobájuk helyett.

Mielőtt aludni tértek, Hermione néhány varázslattal otthonosabbá tette a szénapadlást, hogy jobb kedvre derítse a fiúkat: Két kényelmes matracot varázslott a puha szalmára, hátha nem bírják ki ébren éjfélig.

Amint a fiatalok távoztak, Piton és Pandora bevonultak a dolgozószobába.

A boszorkány semlegesített néhány védővarázslatot Pedersládáján, majd elővett belőle egy puha bőrbe bugyolált csomagot, melyből egy legalább fél méter magas pergamenkupac bukkant elő. Büszkén megállt a nagy halom előtt, mely látszólag teljesen üres lapokból állt.

- Megtenné, hogy leveszi róla a védelmet, vagy próbálkozzak magamtól? - kérdezte Piton enyhén cinikus felhanggal.

- Ha tetszik, nyugodtan kísérletezhet vele, de nem hinném, hogy nélkülem jut valamire. Biztosra kellett mennünk - felelte a nő magabiztos mosollyal szája sarkában. - Tudja, nálunk a visszaeső bűnözés elkerülésére használják a Megszeghetetlen Esküt. Ez volt a oka, amiért apám idegen alanyt választott a kipróbáláshoz. Képzeld, mi történne, ha tömegesen alkalmaznák azok a gyilkosok, akiket jelenleg talán csak az eskü tart vissza az újabb büntettől.

- Hatékony eszköznek tűnik a bűnözés visszaszorítására - jegyezte meg elgondolkodva Piton.

- Valóban annak *látszik*. A legnagyobb hátulütője az, hogy az első bűn elkövetését nem akadályozza meg. A bűnözők ráadásul hamar rájöttek, hogyan kerülhető meg az eskü: Újabban már Imperius átokkal kényszerítenek másokat a büntettek elkövetésére, ezért a minisztériumunk nemrég kénytelen volt mindhárom főbenjáró átokra kiterjeszteni az eskük szövegét.

- Valami elretentő ereje bizonyára van, hisz önöknél aránylag alacsony a bűnesetek száma - jegyezte meg keserű fintorral arcán a férfi.

Pandora újfent az iratok felé fordította figyelmét. Vékony, hosszú ujjai közé csipentette a legfelső lapot, melyen érintése pillanatában előrajzolódtak az apró, formás betűkkel írott sorok. Piton enyhén felvont szemöldökkel szemlélte.

- Apám ötlete volt, hogy én legyek a védelem kulcsa - magyarázta a nő halvány fintorral arcán, és a falon függő kép felé pillantott, melyen a varázsló békésen szunyókálni látszott. - Maga az egyetlen, aki tud erről, és elvárom, hogy tartsa tiszteletben a titkomat!

- Higgye el, semmi érdekem nem fűződik hozzá, hogy tönkretégyem az országa igazságszolgáltatását. - Piton tanulmányozni kezdte a lapot. - Felteszem, hogy másolás elleni védelem is van az iratokon.

- Természetesen. El akartuk kerülni, hogy illetéktelen kezekbe kerüljön a módszer.

A bájitalmester éles pillantást vett rá, érezve az enyhe célzást a múlt idő használatában.

Az este hátralévő részében Pandora lapról lapra haladva ismertette a kutatás menetét és az elért eredményeket, egészen a kezdetektől, nehogy egyetlen fontos tényező is elsikkadjon.

A férfi mellé húzva székét, egyenként megérintve a jegyzetlapokat lehetővé tette társának, hogy ő is betekintést nyerjen az iratokba. Miközben mesélt, és válaszolt Piton újabb és újabb kérdéseire, a varázsló jegyzetelt, és vázlatot készített a lényegesnek tartott pontokról.

Észre sem vették, mikor ütötte el az óra az éjfélét. Akkor eszméltek fel először a munkából, amikor már viaszba fulladt az asztalon égő gyertyák csonkja. Pandora fényt gyűjtve palcája hegyén elővett néhány újabb gyertyát, és a régiék helyére állította őket.

- Folytassuk még? - kérdezte a gondterhelt tekintetű férfire pillantva. Még alig csökkent az előttük álló pergamenhalom. - Apám éjfélkor mindig ágyba parancsolt, de amióta egyedül vagyok, hozzászoktam, hogy akár kimerülésig dolgozzam. Úgyhogy csak magán múlik...

- Eredetileg úgy terveztem, hogy éjjel-nappal kutatni fogok, amíg itt vagyunk. Néhány napnál tovább ugyanis nem maradhatunk - válaszolta elgondolkodva Piton. - Nem akarok visszaélni a segítségével, és folyamatos munkára kényszeríteni.

- Vannak bájitalok, melyekkel napokig ébren lehet maradni. El tudom készíteni valamelyiket - ajánlotta Pandora.

- Jobban ismerem ezeket a főzeteket, mint gondolná. Van köztük olyan, ami egy éjszaka alatt is elkészíthető, a mellékhatásai miatt azonban ritkán használják - merőn nézte a fiatal nőt, aki láthatóan az ő döntésére bízta magát. - Menjen csak aludni. Az éjszaka hátralévő részében átnézem a jegyzeteimet, azután lehet, hogy elkészítem azt a bájitalt. Pihenjen, amíg teheti.

- Ahogy gondolja. Jó éjszakát!

Pandora még egyszer végigmérte a gondterhelt papírpajzsa fölé hajló bájitalmestert, azután elhagyta a szobát.

Az ajtó csukódásának pillanatában felcsattant egy érces férfihang.

- Ne merjen olyasmit itatni a lányommal! - dörrent Pitonra Peders. A varázsló dühtől villámzó szemekkel állt képeken keretében. - Látja, milyen lelkesen segít. Ne éljen vissza a jóindulatával!

- Az aurorok már az utolsó halálfalók nyomában vannak, akik nem adják olesón az életüket. Ha nem tudjuk használni a módszert, lehet, hogy halál vár rám. Albus Dumbledore kérésére bármikor feláldoztam volna az életemet a Voldemort elleni harcban, de nem szeretnék a semmiért meghalni - felelte higgadtan Piton.

Peders komoran méregette a férfit.

- Nem tudom, hogyan sikerült elnyernie Pandora bizalmát, azt viszont látom, hogy a lányom végre kimozdult remetei magányából. Jó hatással van rá, hogy vendégül látja magukat, és végre újra emberek között van. Olyan lelkesedéssel vetette bele magát a kutatásba, ahogy velem is dolgozott. Nem akarom, hogy ilyen fiatalon élve eltemesse magát. Neki most új célokra van szüksége, amelyek erőt adhatnak a továbblépéshez. Ha ezt magától kapta meg, az sem érdekel, de elvárom, hogy tudja, hol a határ!

- A bájjal, amiről beszélem, a saját fejlesztésem: Tizenkét óránként kell bevenni belőle egy adagot és ugyanennyi idő éberséget ad. Egy hétig lehet káros következmények nélkül alkalmazni, utána azonban huszonnégy órás kimerültség és migrén vár fogyasztójára. Ez nem túl nagy ár, ha szorít az idő. Ha ez megnyugtatja, én is ezt fogyasztom tegnap reggel óta.

- Hogy magával mit tesz, az nem az én dolgom - vakkantotta a festmény.

- Tájékoztatni fogom Pandorát a szer hatásáról, és választás elé fogom állítani. Szükségem van a segítségére. Minél hamarabb végzünk, annál rövidebb ideig kell majd szednie.

- Akkor miért nem kéri az én segítségemet is? - firtatta önérzetesen Peders. - Adhatok tanácsokat, mire figyeljen oda.

- Eddig nem tűnt túl segítőkésznek. - Piton kétkedően méregette a házigazdát.

- A lányom érdekében teszem, és azért, mert tudni akarom, működött-e a módszerem - felelte a festmény. - Nézzük át együtt a jegyzeteit. Gondolom, nem fog nemet mondani a leghitelesebb forrásból származó információkra.

- Valóban hasznos ajánlat.

Az éjszaka hátralévő részében együtt dolgoztak tovább. Piton felolvasta vázlatpontjait és jegyzeteit, kérdéseket tett fel velük kapcsolatban, majd lejegyezte Peders válaszait és meglátásait. Munka közben találta őket a pirkadat.

Harry és Ron hangos nyeresre ébredtek. Ron kisöpört néhány szál szalmát az arcából, és bambán felült.

- Nem úgy volt, hogy a lányoknál alszunk? - kérdezte motyogva. - Mi történt?

- Már tizenegykor úgy aludtál, mint a bunda - felelte mély sóhajjal Harry. - Nem akartalak felkelteni, inkább én is itt aludtam. Nem is volt olyan rémes. Már egészen megszoktam a lószagot.

- Hát nem is tudom... Hermione mellett jobban éreztem volna magam - vigyorodott el végre Ron. - Megyünk reggelizni?

A létrán lemászva észrevették, hogy valaki már megetette Thort, és tiszta vizet is adott neki.

A reggeli tisztálkodás után - mely igen kellemes volt a forróvizes medence jóvoltából -, újabb meglepetés várta őket: A fogadóhelyiségben feltűnő tisztaság uralkodott, éles ellentétet képezve az előző nap tapasztaltakkal. A padló és a bútorok tisztán csillogtak, a pult és a mosogatódézsza üres volt. Az asztalon nyoma sem volt a tegnap látott tintafoltoknak, egy kosárban friss kenyér, tea, sajt és joghurt állt a kikészített terítékek mellett.

Ginny és Hermione már az asztalnál ültek, és reggeliztek, míg Pandora a könyvespolc mellett állt, egy vaskos kötetet tartva a kezében.

- Ezt szívesen neked adom, hogyha hasznát veszed. Nekem már régóta nincs szükségem *Az északi népek rúnairásainak megfejtésére*. Elnézést, de kissé elnyűtt állapotban van. Olyan sokszor javítottam már meg, hogy alig fog rajta a *Reparo*.

- Ó nagyon köszönöm! Igazán kedves vagy. Valóban hasznát venném - felelte hálásan Hermione.

Harry és Ron meglepetten tapasztalták a közvetlen, barátságos légkört.

- Jó reggelt - motyogták kissé zavartan.

- Jó reggelt! Foglaljanak helyet, és lássanak neki a reggelinek! - üdvözölte a fiúkat a nő.

- Szerintem igazán eltekinthetnétek a magázódástól - javasolta Ginny. - A bátyám és Harry mindössze egy évvel idősebb nálam, és hiába tanulnak aurornak, még egyiküknek sem nőtt be a feje lágya.

A lányok kuncogtak, Pandora pedig kíváncsi tekintettel mérte végig a két fiatalembert. Ron a tple megszokott mohósággal látott neki a reggelinek, halvány mosolyt csalva ezzel a boszorkány arcára.

- Jó étvágyat!

- Na'on finom - dörmögte tele szájjal mentegetőzve Ron.

- Ha nem okoz gondot, valóban egyszerűbb lenne tegezödni. Végül is alig van köztünk korkülönbség - javasolta Harry.

- Hét év nem is tűnik olyan soknak, igaz? - kérdezte Pandora.

- Kivéve, ha tanulásról van szó - tette hozzá morogva Ron, hiszen éppen ennyi ideig jártak a Roxfortba.

- Én benne vagyok - bólintott barátja, enyhén oldalba vágva a csámcsogó fiút, hátha észbe kap.

- Megegyeztünk - felelte halvány mosollyal a boszorkány.

- Honnan van a friss kenyér? - terelte másra a szót Harry.
- Ma reggel sütöttem.
- Hogyan készült? Mágiával? - érdeklődött Ginny. - Én is szeretném megtanulni.
- Az alapanyagokat egy tálba kell készíteni, utána jöhet a dagasztó varázslat, aztán kelni hagyjuk egy órán át. Amikor szép kerekre duzzadt a tészta, sütőben, vagy kemencében is megsüthető, de én most ehhez is varázslatot használtam, mert sokkal gyorsabb, és ha jól csinálják, nem ég meg a kenyér héja.
- Szuper! Jó is lesz, ha megtanulod, hugi, otthon majd gyakorolhatod - lelkesedett Ron.
- Honnan veszed a friss alapanyagokat itt a pusztá közepén? - kérdezte gyanakodva Hermione.
- Errefelé minden család amennyire csak lehet, önellátásra rendezkedett be. A szigeten nincsenek üzletek, mint máshol, csak néhány bolt van a templom közelében a mugli turisták részére. Hetente egyszer erre jár egy kereskedő, aki Izlandról, és a helyiektől veszi az árut. Tőle szerzem be, amire szükségem van.
- De hát a ház *Fidelius-bűbáj* alatt van, nem? - csodálkozott Ron.
- Éppen ezért egy kő alá szoktam tenni a cédulát, az ösvény végén. Felírom rá, mit hozzon legközelebb, és az árát is oda rakom. Csak ritkán találkozunk személyesen - magyarázta a boszorkány.
- Egy darabig némán eszegettek, majd amikor már csak egyetlen szelet kenyér volt a kosárban, Harry megkérdezte:
 - Piton professzor már evett?
 - Még nem, de egyetek nyugodtan, félretettem neki az ételből. Azt hiszem, egész éjjel dolgozott - felelte Pandora.
 - Az a helyzet, hogy ha belefeledkezik a munkába, rendszerint elfelejt enni - szólát meg kis habozás után Harry. - Ilyenkor tálcán szoktam odaküldeni az ételt, ahol éppen tartózkodik. Olyankor legalább eszik valamit. Tudod, mi tulajdonképpen egy fedél alatt lakunk - magyarázta.
- Barátai meglepetten pillantottak a fiúra. Nem hitték volna, hogy ennyire szíven viseli Piton napi szükségleteit.
 - A boszorkány fürkésző pillantással méregette Harryt, majd ételt és teát készített egy tálcára.
 - Megyek, segítek a professzornak a kutatásban - közölte a fiatalokkal. - Megtennétek, hogy kiviszitek és megfuttatjátok Thort?
 - Hát persze - ígérte Harry lelkesen, aki nagyon remélte, hogy a póni előbb-utóbb felengedi majd a hátára, akárcsak annak idején Csikócsőr, és később a thesztrál.
 - Délután megnézhetitek az felvonulást, ha nagyon unatkoztok - ajánlotta Pandora.
 - Mit ünnepeltek ilyenkor? - kérdezte kíváncsian Hermione.
 - Az izlandi nemzeti napon több dolgot is ünneplünk egyszerre. A muglik 1944. június 17-ére emlékeznek, amikor megalakult az Izlandi Köztársaság. Ekkor van Jón Sigurðsson születésnapja, aki az izlandi függetlenségi mozgalom vezetője volt. Sejtelmük sincs róla, hogy valójában egy varázslót ünnepelnek. Ő volt az, aki elérte, hogy elkülönülés helyett beolvadjunk a társadalomba. Izlandot ugyanis a muglik által történt felfedezés előtt kizárólag varázslók lakták. Miután a muglik betelepültek, a varázslók nagy része fokozatosan beolvadt a mugli társadalomba, átlagos életet éltek és csak otthon varázsolnak. Még a gyermekeik is mugli iskolába jártak, csak szüleik tanították őket mágiára szűk, családi körben. A minisztérium szigorúan szabályozza az együttélést, és a mágiahasználatot - magyarázta Pandora. - Akinek ez nem volt inyére, azok áttelepültek Grímsey szigetére, ahol a muglik által láthatatlanul élnek. Itt a turisták kivételével majdnem mindenki varázsló. Még a kereskedő is kvibli, akinek itt él a családja.
 - Mindenki elfogadta az együttélést? - csodálkozott Ron. - Nálunk állandó az ellenségeskedés.
 - Néhányan itt is ellenzik, hogy átengedjük a társadalom vezetését a mugliknak, de amióta Voldemort megbukott, már ős sem lázadoznak. Legfeljebb régi szokás szerint esővarázslatokkal tiltakoznak az ünnep napján. Ezért van az, hogy a muglik babonából úgy tartják, ilyenkor mindig esik az eső. Itt a szigeten szerencsére nincsenek ilyen csoportok, csak néhány elszigeteltségre vágyó máguscsalád.
 - Hogyan zajlik maga az ünnep? - kíváncsiskodott Ginny.
 - A turisták kedvéért még itt is elég nagy felhajtás szokott lenni ilyenkor - kezdett mesélni Pandora. - Parádés felvonulást tartanak a templomtól a kikötőig: izlandi pónin ülő lovasok mennek elől, rézfúvós zenekar követi őket, és kiscserkészek csoportja zárja a sort. A polgármester beszédet tart, valaki verset szaval izlandi nemzeti viseletben, eljátszva Fjallkonan, a hegyek asszonyának szerepét. Ő a tüzes lelkű izlandiak szabadságvágyának jelképe. A végén a gyerekek rengeteg színes léggömböt engednek a magasba.
 - Jól bulinak hangzik - lelkesedett Ron. - Mindenképpen megnézzük!
 - Én szívesen megfőzöm az ebédet, hogy addig is nyugodtan dolgozhassatok - ajánlotta fel segítőkészen Ginny.
 - Köszönöm, az nagy segítség lenne. A hozzávalókat a pult alatti szekrényekben megtalálod. Varázslattal vannak tartósítva.

Miután megbeszéltek néhány részletkérdést, Pandora fogta a tálcat, és belépett apja dolgozószobájába.

Piton az asztalnál ült és a jegyzeteit tanulmányozta. A szoba túlsó felében lévő ágy érintetlennek látszott, a pulton azonban tisztán, csillogva állt a bájitalfőző üst.

- Jó reggelt! - üdvözölte Pandora. - Semmit nem aludt?

- Az édesapja közreműködésével átnéztem a jegyzeteimet, és miután sikerült meggyőzőnöm róla, hogy nem akarok ártani magának, elkészítettem egy bájitalt.

- Mi ez pontosan?

A boszorkány kezébe vette az asztalra készített fiolát, mely sűrű, sötétlila folyadékot tartalmazott.

- Továbbfejlesztettem az egyik legismertebb élénkítő főzetet. Én *Éberség Elixír*nek nevezem. A fáradtság első jelentkezésekor kell bevenni, azután tizenkét órára éberré és élénkké teszi a szervezetet. Más bájitalokkal ellentétben nem tompítja el az elme felfogóképességét, hanem ellenkezőleg: fokozza a tanulási képességet. Mivel azonban az alvási fázis elengedhetetlenül szükséges a hosszú távú memória működéséhez, a végső bevésődés csak a folyamat végén történik meg. Ilyenkor az ember huszonnégy órán át alszik. Egy hétnél tovább nem alkalmazható, és számolni kell azzal is, hogy mellékhatásként egy napig tartó migrént is előidézhet.

- Maga mióta szedi?

Pandora kutató tekintetével a fáradtság jeleit keresve felmérte a férfi vonásait, pupilláit, és megvizsgálta a kezét. Piton maga elé tartotta széttárt ujjait.

- Tegnap reggel vettem be az első adagot. Nem remeg a kezem, ha erre kíváncsi. Semmilyen fizikai tünetet nem produkál az ember az elixír szedése alatt, inkább a szellemi munkában venni észre változásokat. Az éberség nem lankad olyan könnyen, és javul a koncentráció határfoka is. Az érzékszervek sem tompulnak el, sőt, inkább javul az érzékenységük.

- Nagyon csábítóan hangzik.

- Elsőre bizonyára. Viszont, ha már megtapasztalta az utóhatásokat, könnyen nem tud mondani a használatára. Hét napon túli alkalmazás esetén túladagolás következik be. Ezúttal azonban nem az elixír okoz mérgezést, mint más esetekben, hanem a szervezet és az elme nem bírja tovább a fokozott terhelést. A szedés ideje alatti emlékek nem kerülnek bevésésre, és egy az egyben elvesznek. Minden emlék kitörlődik, a migrén pedig annyi ideig tart, amíg a bájital alkalmazása egyhuzamban fennállt.

- Rendben. Vállalom.

- Jól meggondolta? - húzta fel a szemöldökét kételkedően Piton. - Ha kevesebb ideig használja, akkor is egy napig alszik végén, és néhány óra fejfájás mindenképpen jár vele.

Pandora szóra sem méltatta férfi szavait.

- Akkor tehát este kell bevennem. Így körülbelül harminchat óra előnyöm lesz magával szemben.

- Nem értem, mire gondol.

- Ha maga egy hétig szedi, és a végén kidől, akkor én még másfél napig tudok dolgozni, mielőtt velem is megtörténik.

- Elméletileg igen, de addig nem húzódhat el a kutatás. Mire lejár az elixír hatóideje, haza kell térnem - jelentette ki komoran Piton. Egyetlen porcikája sem kívánta, hogy itt üsse ki a főzet, és kiszolgáltató helyzetben lássák. Azt pedig végképp nem akarta, hogy a nő előtt agonizáljon a migréntől.

- Akkor lássunk neki minél hamarabb! - indítványozta Pandora. Letelepedett az asztalhoz és kezébe vette az első pergamenlapot, melyen nyomban megjelentek a sűrűn rótt sorok.

- Maga egyen nyugodtan, addig én felolvasom az első oldalakat!

Piton a tálcára meredt. Felidézte magában, mikor evett utoljára, majd figyelmét a nő hangjára irányítva kellenlenül nekilátott az evésnek.

Délben kopogtatás zavarta meg a munkát. A bájitalmester figyelmen kívül hagyta a kellemetlen, zavaró tényezőt, de a Pandora befejezve az aktuális pergamen felolvasását nem nyúlt másikért, hanem felállt, és ajtót nyitott. Harry állt az ajtóban.

- Nem akartam zavarni, de gondoltam szólok, hogy elkészült az ebéd. - Pillantásával gyorsan körbepásztázta a szobát, igyekeztél felmérni, vajon hogy halad a munka.

- Köszönöm. Mindjárt megyünk - felelte halvány mosollyal Pandora. Becsukta az ajtót, és kíváncsian a bájitalmester felé fordult.

- Én átnézem, a mai jegyzeteimet. Maga egyen nyugodtan - felelte Piton a kimondatlan kérdésre.

- Magának nem kell ennie? Honnan van ennyi energiája? - bukott ki a kérdés a boszorkányból.

- Valóban nem érzek éhséget, ha dolgozom. Az Éberség Elixír mozgósítja a szervezet energiatartalékait a használat ideje alatt.

- Akarja, hogy maradjak? Inkább behozok magamnak valamit...
- Menjen csak enni! Tele szájjal úgysem tud érthetően olvasni - mordult fel Piton elővéve undokabb modorát, hogy ne kelljen udvariaskodnia.
- Legalább nem eszem le a papírokat - felelte könnyedén Pandora. Szája szögletében mosoly bujkált, amikor kilépett a szobából.

Az asztal már meg volt terítve hat személyre, egy tálban pedig ínycsiklandó illatú leves gőzölgött. A fiatalok már mind a helyükön ültek, és a délelőtt élményeit tárgyalták ki.

- Thor annyira szép állat! - lelkesedett Hermione.
- Nem csak szép, hanem nagyon kedves is - tette hozzá Ginny.
- Csak azért mondd ezt, mert te voltál az egyetlen, akit felengedett a hátára - morogta Ron. - Velem kifejezetten undok volt.
- Bizonyára érez valami ellenállást benned. Talán nincs türelmed hozzá, nem becsüled őt eléggé, vagy tartasz tőle - kapcsolódott be a háziasszony a beszélgetésbe. - Tegnap Ginny csutakolta le, ezzel kifejezve felé szeretetét, és törődését. Ha mindannyian felváltva foglalkoztok vele, szerintem egy idő után beadja a derekát.

Ron durcásan az étel felé fordította a figyelmét, így Harry felvetette, ami reggel óta foglalkoztatta.

- Pandora, milyen a professzorral együtt dolgozni? Nem volt kissé... hm... furcsa a viselkedése munka közben?

- A kutatás jól halad. Én felolvasom apám jegyzeteit, ő pedig vázlatot készít róluk. Ez az első fázis. Utána megpróbálunk rájönni, vajon működött-e a varázslat, és ha nem, mi lehetett az oka. - Értetlenül megrázta a fejét. - Nem értem, mire gondolsz.

- Arra, hogy bunkó volt-e veled - foglalta össze kissé nyersen Ron, kíváncsian várva a választ.

- Nem tapasztaltam nála szélsőséges hozzáállást. Komor, és csak a munkára koncentrált az első pillanattól kezdve - felelte a nő. - Kivéve talán az imént, amikor elküldött enni, mert tele szájjal úgysem tudok olvasni - tette hozzá mosolyogva. A fiatalok kuncogva, nevetgélve néztek össze. - Ilyesmire gondoltál?

- Tudod, hat éven át tanított minket a Roxfortban, és jól ismerjük a stílusát. Ha ezt humornak vesszük, azt hiszem nyilvánvaló, hogy veled szemben kivételesen a jobbik modorát hozza - magyarázta Harry.

- Mostanában már velünk is visszafogja magát valamennyire, de eddig egyedül Harry volt az, akit némi szurkálódástól eltekintve megkímélt az éles beszélésaitól - tette hozzá Hermione.

- Akárhogy is van, nekem semmi problémám nincs vele. Hatékonyan dolgozunk, és most ez a legfontosabb - szögezte le a boszorkány, majd témát váltott. - Nagyon finom volt az ebéd, Ginny.

- Köszönöm. Anyukámtól tanultam főzni - felelte pirulva a lány, és nekiállt, hogy leszedje az asztalt.

- Mikor kezdődik a felvonulás? - kíváncsiskodott Harry.

Pandora tálcára készített egy adag ételt.

- Ezt beviszem a professzor úrnak, azután elkísérlek benneteket.

Piton meglepődött, de elfogadta Pandorától az ételt. Az ízletes ragun azonnal megérezte Molly Weasley főztjének jellegzetes ízét, és nyomban kitalálta, ki készítette. Tudta, hogy muszáj ennie, ha nem akar idő előtt kidőlni.

Egyáltalán nem okozott gondot neki, hogy egy időre magára hagyták. Élvezte az egyedüllétet, már amennyire Peders jelenlététől tehetta. Végül inkább bevonta a munkába a folyton krakogó, jelenlétét éreztető portrét, és együtt elemezték az eddig felmerült problémákat.

Mielőtt elindultak, még kiszólt Harrynek, és figyelmeztette az alapvető biztonsági intézkedésekre.

A házból kilépve a fiatalok elővették Pitontól kapott Százfülé-főzetes üvegcséiket, és ismét magukra öltötték a Patil ikrek, Neville és Seamus alakját. Pandora nem firtatta, miért van szükség az óvintézkedésre, csak igyekezett megjegyezni mindegyikük új külsejét.

Egy alig kivehető ösvényt követve eltávolodtak az épülettől a sziget belseje felé tartva. Hamarosan egy útjelző oszlophoz értek, mely egyértelműen mutatta az irányt Grímsey nevezetességei felé.

Hermione előbányászta feneketlen tarisznyájából, és felütötte a magával hozott bedekkert:

- Grímsey területe 5,3 km², legmagasabb pontja 105 méterrel emelkedik a tenger szintje fölé. 102 lakosa van. A sziget külön önkormányzattal rendelkezik, melynek neve Grímseyjarhreppur. Az itt lakók halászatból élnek. A legenda szerint Grímsey papjának ágyán halad át az északi sarkkör.

- Nagyon érdekes... - morogta Ron. - Ennyi?

- Hát valóban nem írnak róla valami sokat - mentegetőzött a lány. - De ez egy mugli könyv. Az ünnepségen bizonyára részt vesznek a varázslók is.

- Jobb lesz, ha megnézzük azt a híres felvonulást a saját szemünkkel - zárta le a vitát Harry.

- Mesélnél nekünk, amíg odaérünk? - érdeklődött Hermione. - Mit kell tudni az izlandi nyelvről, és a nevekről, amivel tegnap gondunk volt?

- A mi nyelvünk a germán nyelvek csoportjához tartozik. Legközelebbi rokonai a dán, a feröeri, a norvég és a svéd. Nagyon ragaszkodunk hozzá, és vigyázunk rá. Mivel sikerült megőrizni régi formájában, könnyedén olvassuk még az évszázadokkal ezelőtt keletkezett írásokat is.

- Ez fantasztikus! - lelkesedett a lány.

- Akkor hogyhogy ilyen jól beszélsz angolul? - értetlenkedett Ron.

- Mind megtanulunk angolul még iskolás korunkban, de nekem könnyebb dolgom volt. Édesanyám ír származású volt, és kiskoromtól fogva tanított.

- Akkor rokonságban álltok a Feröer-szigetek lakóival? - kérdezte Hermione. - Ugye ti nem mészároltok bálnákat és delfineket az ünnepeiken?

- Valóban távoli rokonaink. Az ehhez hasonló barbár hagyományokat a muglik hozták magukkal, amikor benépesítették Izlandot. Mi varázslók mindig is mágikus lényeknek tartottuk a tengeri emlősöket, és nagy tiszteletben tartottuk őket. Sajnos azért voltak kivételek. Néhány sötét varázslathoz ugyanis egy időben felhasználták bálnák és fókák belsősegeit, vagy például az ámbrát, az ámbrás cetek homloküregében lévő, erősen aromás anyagot. Szerencsére már évszázadok óta szigorúan tiltott kereskedelmi osztályba sorolták ezeket.

- A fogadóban, ahol megszálltunk, úgy tűnt, szívesen készítenének belőlük ételeket - jegyezte meg borzongva Ginny.

- A feketepiac sajnos időnként hozzájut foka és bálnahúshoz, ami elsősorban a szomszédainknak köszönhető.

Gondolataikba merülve ballagtak egy darabig, élvezve a napsütést, és a tenger felől fújó szelet az arcukon.

- És mi a helyzet a nevekkal? - tért át a másik témára Harry.

- Nekünk csak egy nevünk van, ugyanis nálunk nincsen családnév - magyarázta Pandora. - Ha meg kell különböztetni valakit másoktól, akkor az apa keresztnévét használjuk, hozzátevé, hogy fia, vagy lánya az illetőnek. Ezért vagyok én Pandora Pedersdottir. Apám apját is Pedersnek hívták, ezért ő Peders Pedersson.

- A nők itt nem veszik fel a férjük nevét? - kérdezte Ginny.

- Nem, nálunk egyáltalán nincs ilyesmi. Még az apai nevet is csak ritkán használjuk.

A tájat szemlélve gyalogoltak tovább, egyenesen az egyre közelebről látszó templomtorony felé. Már messziről látták a széles sávban vonuló sokaságot. Pandora megállította a társaságot egy pillanatra.

- Én visszamegyek dolgozni. Nézelődjétek nyugodtan, és kóstoljátok meg a csemegéket, amit az árusok kínálnak - ajánlotta. - Ha végeztetek, ezzel a zsupsz kulccsal visszatérhettek a fehér szikla mellé. - Lecsatolt a karjáról egy széles, bőrből készült, rúnákkal televezett karkötőt, és átadta Harrynek. - Ezeket a rúnákat kell megérinteni egyszerre a pálcáttal. Semmiképpen, ne verjétek nagy dobra, hogy nálam vendégeskedtek!

Elbúcsúzott, elővette varázspálcáját, és megérintette a másik karján viselt hasonló karkötő rúnáit. Egy pillanat alatt köddé vált.

A fiatalok megindultak a látványos felvonulás felé, hogy kibáméskodják magukat.

Harry és barátai késő estig az ünnepi forgatagban szórakoztak. Végignézték a felvonulást, meghallgatták a hegyek asszonyának előadását, kipróbáltak mindenféle helyi édességet - ebben Ron járt az élen -, és részt vettek a tömeges luftballoneregetésben is.

Késő este volt már, amikor kezdett kiürülni a templom környéke, és a fiatalok is visszatértek Pandora hajlékához.

Amikor a zsupsz kulcsot megérintették pálcáikkal, szokatlan módon mind a négyüket külön-külön szippantotta magába egy-egy örvény. Néhány pillant múlva az errefelé egész éjjel derengő nyári égbolt és a hold fényében fürdő kopár puszták közepén álltak, az alig észrevehető ösvény közelében. Az ünnepség részleteiről csevegve ballagtak arrafelé, ahol a fehér sziklát sejtették, csak Harry maradt le néhány lépéssel társai mögött.

Nagyon meghatotta az itt élők egyszerű közvetlensége, és múltjuk mélységes tisztelete. Gondolataiba merülve kémlelte az ezüstös fényben fürdő zuzmós-köves vidéket. Tetszett neki ez néma, kietlen táj. Meg tudta érteni, hogy valaki ide vonul vissza a civilizáció zaja és nyüzsgése elől.

Egy pillanatra mintha mozgást érzelt volna a szeme sarkából. Azonnal éberré vált. Lassított, majd lehajolt, mintha csak a cipőjét akarná bekötni, de zsebében szorosan markolta varázspálcáját. Finoman

megérintette csuklóján a Hermione által készített karkötőt, hogy jelezze társainak a veszélyt, majd hirtelen megfordult, és egy nonverbális lefegyverző varázslatot küldött a gyanús irányba.

Támadása ugyan célt tévesztett, viszont mozgásra kényszerítette a rejtőzködő ismeretlent. Egy alig észrevehető, kiábrándítóan leplezett alak vált ki a háttérből, majd néhány kábító varázslatot lött ki feléjük. Harry könnyedén háritotta a vaktában leadott átkot, akárcsak barátai, akik addigra már pálcával kezükben firkészték az éjszakát.

Hangos pukkanás jelezte, hogy a támadó hoppanálva távozott.

- Harry, mi történt? - Ron odaszaladt barátjához.

- Nem talált el senkit, ugye?

- Persze. Minden rendben - válaszolta Hermione.

- Ki lehetett az, és mit akart? - kérdezte Ginny.

- Biztos lesben állt, hogy bejuthasson a házba - vette fel Ron.

- A Fidelius-bűbáj miatt erre semmi esélye nem volna - jegyezte meg Hermione.

- Akkor csak ránk, vagy Pandorára leshetett. Nyilvánvalóan azt várta, hogy az ünnep napján előbb vagy utóbb megjelenik itt, akit keresett - fejtegette Harry.

- Az éjszakai időpont jobb rejtőzködést biztosít, bizonyára ezért támadtak most - tette hozzá Hermione.

- Menjünk, és mondjuk el Pitonnak, mi történt - javasolta Ron, mielőtt még Harry megtehetette volna. A fiú meglepetten tapasztalta barátja bizalmának újabb megnyilvánulását.

Érdekes, most nem zavarja, hogy velünk van, és parancsolgat nekünk - gondolta magában mosolyogva, de eszébe sem jutott szóvá tenni észrevételét.

A tájat kémlelve az ösvény végéhez siettek, és magukban elismételték a címet. Amint megjelent előttük Pandora otthona, azonnal beléptek, és erős biztonsági varázslatokkal lezárták maguk mögött a bejáratot.

Néhány perc múlva mindenki a fogadótérben volt. Piton és Pandora is az asztal körül ültek, akárcsak a fiatalok, akik a bájitalmester megfelelő főzetének köszönhetően ismét saját alakjukban voltak jelen. A varázsló és a boszorkány figyelmesen hallgatták a fiatalok beszámolóját a hazatérés körülményeiről, és a hivatlan látogatóról.

- Beszéltek valakivel a felvonuláson? - kérdezte gyanakodva Piton.

- Nem. Kivételesen valóban betartottuk a biztonsági szabályokat - válaszolta Harry.

- Végig Százfűlé-főzet hatása alatt álltunk, és nem használtuk a saját nevünket egyszer sem - tette hozzá kissé ingerülten Ron.

- Észleltetek valami gyanúsat ott, vagy hazafelé? - folytatta a vallatást a bájitalmester.

- Semmit, ami arra utalt volna, hogy figyelnek, vagy követnek minket - felelte Harry.

Piton elgondolkodva meredt a gyertya lángjába.

- Használhatnám a merengőjét? - fordult Pandorához.

A nő habozás nélkül felállt, és kisvártatva az asztalon állt a rúnákkal televesett, ódon kötél.

Harry a már sokszor elvégzett módon kiemelt elméjéből egy ezüstösen nyúlós emlékszalat, mely a tálba ejtve azonnal lágy örvénylésbe kezdett.

- Magával tartok - jelentette ki Pandora, és miután a varázsló előzékenyen intett neki, arcát a csillámló anyagba merítette. Piton szigorú pillantást vetett a kissé megszeppent fiatalokra, majd követte példáját.

Néhány perccel később ismét teljes létszámban az asztal körül ültek.

- Mi a véleménye? - kérdezte Pandorát a bájitalmester.

- Sejtelmem sincs, ki lehetett az - felelte a nő. - Néhány hete üzenetet kaptam az egyik szomszédától, hogy apámról érdeklődtek nála, de azóta semmi gyanúsat nem tapasztaltam.

- Ha ennyire nagy kincs az információ, aminek birtokában van, lehet, hogy veszély fenyegeti. Gondolt már erre?

- Ha ártani akartak volna nekem, már megtették volna. Egy éve egyedül élek itt, de egyszer sem próbálkoztak.

- Talán az keltette fel az érdeklődését valakinek, hogy érdeklődtünk maga felől a minisztériumon keresztül - jegyezte meg elgondolkodva Piton. - Ha így van, az komolyabb szándékot feltételez holmi kíváncsiságodásnál.

- Most mit tegyünk? - kérdezte Harry.

- Hogy ti mit tesztek, az nyilvánvaló. Menjetek aludni! Holnaptól nappal felváltva fogtok őrködni. Kihelyezek néhány riasztóvarázslatot a ház köré, ami jelzi, ha közeledik valaki, és vészhelyzeti tervet dolgozunk ki támadás esetére.

- Miért gondolja, hogy szükség van ilyesmire? - döbönt meg Pandora. - Úgysem juthat be ide senki.

- Így észrevesszük, ha újra megjelenik aki itt járt, és ha elfogjuk, megtudhatjuk a szándékait - magyarázta a férfi.

- Nem akarom, hogy bárkinek is baja essék. Itt nem fognak megtámadni senkit! - szögezte le határozottan a boszorkány.

Piton komor tekintettel figyelte a nőt. Nyilvánvaló volt, hogy gyűlöli az erőszakot, és úgy tűnt, egyáltalán nincs benne félelemérzet. Nem tudta eldönteni, hogy naivitásról, vagy bátorságról van szó, így inkább elnapolta a kérdést.

- Legjobb lenne, ha vitatkozás helyett munkához látnánk - javasolta a bájitalmester, szemével intve a többieknek, hogy itt a takarodó ideje.